U Zagrebu, dana 17. kolovoza 2026. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI

Na broj: Povrv-80/2025

TUŽITELJ: EVOCASH EUROPE SOCIEDAD LIMITADA, Calle Ruiz Zorilla 1/3, 12001 Castellon, Kraljevina Španjolska, OIB 06551234371, zastupano po direktoru Emilio Pablo Alvarez Arjona, Avda Ferrandis Salvador 50, Castellon, 12001, Kraljevina Španjolska, OIB 62495703957, zastupano po punomoćniku Mislav Bistrović, odvjetnik iz Zagreb, Ulica Andrije Hebranga 27, OIB:77214883107

TUŽENIK: Marko Kovač, Mateja Basarovića 9, Velika Mlaka, 10408 Velika Gorica, OIB: 41804364196

ŽALBA
protiv presude Povrv-80/2025

Poslano putem e-komunikacije
Prilozi: Isprave kao u podnesku

1. Tužitelj unutar zakonskog roka podnosi žalbu protiv presude Općinskog suda u Velikoj Gorici, posl.br. Povrv-80/2025, od dana 12. kolovoza 2026. godine kojom je djelomično ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ivana Malekovića iz Velike Gorice, Trg kralja Tomislava 7, posl.br. Ovrv-8548/2024, od 27. veljače 2025. godine.

   Sukladno Zakonu o parničnom postupku (dalje: **ZPP**), tužitelj ovom žalbom pobija u cijelosti presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjenično stanja i zbog bitne povrede parničnog postupka iz čl. 353. st. 2. t. 11. ZPP-a, a sve kako slijedi u nastavku.

I. Pogrešna primjena materijalnog i mjerodavnog prava

2. Neosnovan je zaključak suda da je u predmetnom ugovornom odnosu između tužitelja i tuženika mjerodavno isključivo hrvatsko pravo, a ne španjolsko pravo.

ODVJETNIK | ATTORNEY-AT-LAW MISLAV BISTROVIĆ
10000 Zagreb, Ulica Andrije Hebranga 27, OIB 77214883107
IBAN HR4924840081135020232 kod Raiffeisenbank Austria d.d. SWIFT RZBHHR2X
tel + 385 99 4544 540; fax + 385 1 4812 881
e-mail: mislav.bistrovic@odvjetnik-bistrovic.hr
web: www.odvjetnik-bistrovic.hr

Sklapanjem ugovora o zajmu, stranke su ugovorile španjolsko pravo kao mjerodavno pravo i to temeljem čl. 3. st. 1. i čl. 6. st. 2. Uredbe (EZ) br. 593/2008 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (dalje: **Uredba Rim I.**):

Čl. 3. st. 1. Uredbe Rim I.

*„**Na ugovor se primjenjuje pravo koje su stranke izabrale.** Izbor se navodi izrijekom ili jasno proizlazi iz odredaba ugovora ili okolnosti slučaja. Ugovorne stranke imaju mogućnost same izabrati mjerodavno pravo za cijeli ugovor odnosno jedan njegov dio.“*

Čl. 6. st. 2. Uredbe Rim I.

Bez obzira na stavak 1., ugovorne stranke mogu odabrati mjerodavno pravo za ugovor koji ispunjava zahtjeve stavka 1. u skladu s člankom 3.

Temeljem navedene pravne osnove, stranke su zakonito ugovorile španjolsko pravo kao mjerodavno.

Osim toga, sud u pobijanoj presudi uopće ne navodi iznimku iz čl. 6. st. 2. Uredbe Rim I. koja bi mogla biti primjenjiva na ovaj slučaj.

Također, u slučaju da sud smatra da se ta iznimka ne može primijeniti, sud je trebao jasno i nedvosmisleno objasniti na konkretnom slučaju zašto bi izbor španjolskog prava za posljedicu imao lišavanje potrošača zaštite koja mu je osigurana odredbama od kojih se ne može odstupiti sporazumom, na temelju prava koje bi bilo mjerodavno na temelju stavka 1. Članka 6. Uredbe Rim I., u slučaju da mjerodavno pravo nije izabrano.

Također, sud nije objasnio koje bi to točno bile odredbe od kojih se ne može odstupiti sporazumom, u kojim pravnim propisima su propisane i zašto je njihova priroda eventualno kogentne naravi.

Slijedom gore navedenog, temeljem čl. 6. st. 2. Uredbe Rim I, razvidno je kako bez obzira na čl. 6. st. 1. Uredbe Rim I stranke mogu autonomno odabrati mjerodavno pravo, radi čega je netočan i nezakonit zaključak suda iz točke 20.1. obrazloženja presude u kojoj je navedeno kako se na predmetni odnos ima primijeniti isključivo hrvatsko pravo. Naime, pored eventualne primjene hrvatskog prava, a sukladno Uredbi Rim I, moralo se primijeniti i ugovoreno španjolsko pravo te je sud radi

toga mora ispitati primjenjivo španjolsko građansko pravo na kokretan odnos, a što je propustio učiniti.

3. Osim toga, sud u točki 20. obrazloženja navodi kako je ugovaranje španjolskog prava dovelo tuženika kao potrošača u zabludu odnosno da je kod time kod njega stvoren privid da se na ugovor o zajmu primjenjuje samo to, španjolsko pravo. U vezi navedene tvrdnje sud se nije pozvao na nikakav dokaz, tu informaciju nije crpio iz nekog podneska tuženika niti je tuženik tako iskazivao na raspravi, stoga je nejasno zašto i kako sud to zaključuje. Nije se dovoljno pozvati na određeni predmet Suda Europske unije i temeljem te presude, a neispitavši konkretne okolnosti slučaja ovog predmeta, izvoditi opće zaključke i nametati određeni standard. Zabluda se ne presumira niti se može presumirati, već se ista treba u svakom pojedinom slučaju dokazati.

4. Nadalje, sud se u pobijanom presudi poziva na Direktivu 93/13 od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima te paušalno navodi kako se ugovorna odredba o izboru španjolskog prava smatra nepoštenom u smislu te Direktive.

   Međutim, sud uopće ne navodi točnu pravnu osnovu iz te Direktive niti objašnjava koja je točno odredba te Direktive i zašto primjenjiva u predmetnom ugovornom odnosu.

   Nadalje, sud se pozvao na čl. 53. Zakona o zaštiti potrošača, međutim u presudi nije dovoljno i jasno objašnjeno kako se ta odredba primjenjuje na ovaj ugovorni odnos odnosno zašto bi izbor španjolskog prava uzrokovao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

   U tom smislu, sud je trebao provesti test neravnoteže, ispitati primjenjivo španjolsko pravo te analizirati bi li primjena španjolskih materijalnih odredbi u konkretnom slučaju uzrokovala znatnu neravnotežu na štetu tuženika.

   Sud takav test nije proveo u odnosu na ugovoreno mjerodavno pravo, stoga je zaključak suda o nepoštenosti ugovaranja mjerodavnog prava paušalan, nedokazan i nezakonit.

   Slijedom navedenog, razvidno je kako sukladno čl. 353. st. 2. t. 11. pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito jer sud nije u dovoljnoj mjeri objasnio zašto bi ugovoreno španjolsko pravo bilo nepoštena ugovorna odredba, nije proveo test neravnoteže te se nije jasno pozvao na točne pravne osnove primjenjivih propisa. Također, neispitavši ugovoreno španjolsko

pravo te bez dokaza zaključujući da je tuženik u vezi primjene mjerodavnog prava bio u zabludi, sud je pogrešno primijenio materijalno pravo i pogrešno odnosno nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

5. Nadalje, sud je pobijanom presudom povrijedio i temeljni akt Europske unije primjenjiv i u Republici Hrvatskoj – **Ugovor o funkcioniranju EU** (dalje: **Ugovor**), koji ima višu pravnu snagu od nacionalnih zakona te uredbi i direktiva EU.

Naime, u čl. 56. st. 1. Ugovora propisana je zabrana ograničenja slobode pružanja usluga unutar EU u odnosu na državljane država članica s poslovnim nastanom u državi članici koja nije država osobe kojoj su usluge namijenjene, te u čl. 57. st. 3. Ugovora - da, ne dovodeći u pitanje odredbe poglavlja o pravu poslovnog nastana, osoba koja pruža neku uslugu može, u svrhu pružanja te usluge, privremeno obavljati svoju djelatnost u državi članici u kojoj se usluga pruža, i to prema istim uvjetima koje ta država propisuje za svoje državljane.

Stoga, Ugovorom o funkcioniranju EU zabranjuje se:

- svaka diskriminacija prema pružatelju usluga s poslovnim nastanom u drugoj državi članici na osnovi njegove državne pripadnosti, dakle i prema ovdje tužitelju, te
- ukida svako ograničenje kad je ono takve prirode da zabranjuje, otežava ili čini manje privlačnima djelatnosti pružatelja usluga koji ima poslovni nastan u drugoj državi članici.

Ograničenje ugovaranja mjerodavnog prava u bitnome otežava i čini manje privlačnim obavljanje poslovne djelatnosti tužitelja, a za što nema nikakvog objektivnog i opravdanog razloga, ponajviše radi toga što je Španjolska također država članica EU čije pravo je usklađeno s pravom EU.

Slijedom navedenog, nemogućnost ugovaranja španjolskog prava kao mjerodavnog prava predstavljalo bi diskriminaciju tužitelja po osnovi državne pripadnosti te u konačnici povredu Ugovora o funkcioniranju EU, kojim ugovorom je dopuštena poduzetnička sloboda odnosno mogućnost trgovačkim društvima iz država članica EU da svoje usluge nude po svojim uvjetima odnosno sukladno pravu države svojeg sjedišta.

Pored navedenog, tužitelj ukazuje kako brojna strana trgovačka društva, sa sjedištem izvan EU (npr. Facebook, Instagram, Google, Microsoft i sl.), u vlastitim općim uvjetima **imaju ugovoreno strano mjerodavno pravo**, a ne pravo države iz koje dolazi potrošač. U navedenim situacijama također se radi o tipskim i

standardnim ugovorima oko kojih potrošači nemaju mogućnost pojedinačno pregovarati.

6. Nadalje, sud je u pobijanoj presudi pogrešno primijenio i u vezi odluke o troškovima ovog postupka. Naime, čl. 154. st. 2. ZPP-a propisano je:

Ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

Slijedom ove kogentne odredbe, razvidno je što je što sud u slučaju djelomičnog uspjeha mora sve napraviti prilikom obrazloženja troška, a što sud u pobijanom presudi nije učinio. Umjesto da sud utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzme postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga da utvrdi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te da toj stranci odmjeri naknadu dijela takvih ukupnih troškova, sud je paušalno, u jednoj rečenici, bez ikakvog podrobnijeg rješenja, utvrdio kako su stranke uspjele u približno jednakim dijelovima i da se odluka o trošku temelji na čl. 154. st. 4. ZPP-a.

Dakle, osim što je pogrešno primijenio čl. 154. st. 4. ZPP-a, sud je nedavanjem nikakvog obrazloženja u vezi utvrđenja troška u točki III. izreke presude počinio i apsolutno bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama bitnima za određivanje i naknadu troška.

II. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

7. Sud u pobijanoj presudi ne objašnjava komunikaciju između tužitelja i tuženika, pogotovo u dijelu u kojemu tuženik tužitelju dostavlja obrtnicu, rješenje o otvaranju obrta, gdje navodi kako ima samo prihode na računu od obrta i gdje tužitelj poziva tuženika na dostavu obrtnice.

U hrvatskom pravu, obrt nije posebna pravna osoba, odvojena od svojeg vlasnika odnosno osnivača. Obrtnik cijelom svojojom imovinom odgovara za obveze obrta te se obrt vodi na OIB obrtnika fizičke osobe.

Obzirom na navedeno, sud nije utvrđivao činjenično stanje je li predmetni ugovor o zajmu sklopljen radi pozajmljavanja novaca odnosno kapitala obrtu kao godspodarskom subjektu odnosno nije posebno utvrđivao bitnu činjenicu s kojom namjerom i zašto je tuženik sklopio predmetni ugovor o zajmu.

Ako bi se utvrdilo da se radi o trgovačkom ugovoru odnosno o ugovoru između zajmodavca i obrta radi pozajmljivanja sredstava u poslovne svrhe, tada se ne bi radilo o potrošačkom ugovoru i primjeni potrošačkog prava na koje se sud poziva.

III. Bitne povrede parničnog postupka

8. Zaključno, u vezi navoda suda o ugovorenoj fiksnoj pristojbi, troška obrade kredita i plaćanja prolongata, sud nije ispitao sadržaj španjolskog građanskog prava kao ugovorenog mjerodavnog prava te je time počinjena bitna povreda parničnog postupka, s obzirom da se presuda u tom dijelu ne može ispitati zbog pogrešne primijene mjerodavnog materijalnog prava.

9. Tužitelj predlaže da drugostupanjski sud usvoji ovu žalbu, preinači ovu presudu na način da u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te obveže tuženika na naknadu teroška ove žalbe odnosno podredno da ukine ovu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

TUŽITELJ,
zastupan po:

Mislav Bistrović
Digitally signed by Mislav Bistrović
Date: 2026.08.17 16:24:52 +02'00'

TROŠAK:
Sastav podneska: 250,00 EUR (Otr.tbr.10.1.)
+ PDV 25%: 62,50 EUR
Ukupno: 312,50 EUR